



Ево, цењени публикуме, танкоћутна српска јавност потресла се због неодмерених писанија извесне новосадске професорке Јелене на Фејсбуку. В чјом дјела? Професорица се на свом профили обрушила на педере али – пазите сад – не и на лезбејке. Потом је писала нешто у смислу да „мањине не могу имати иста права као и Срби“. Што је било довољно да локални праведници, предвођени „деведесетдвојком“ надигну неописиву грају.

Да не буде забуне, не делим професоричина мишљења, далеко од тога. Али ми се код просветне раднице свиђа што није крила свој идентитет. Да је поступила као хиљаде њених Фејсбук колега, да се сакрила иза неког питорескног надимка – има га и инкриминисана, али је ипак ставила на знање ко је – ствар би прошла незапажено међу милионима сличних малоумних, а великосрпских просеравања у такозваном сајберспејсу. Сад ће кола да се сломе на Јелени. Посао јој виси о концу, а чујем да се за њу заинтересовао и СУП.

Што је, по мени, крајње неправедно. Па све оно што је писала Јелена већ годинама пишу и говоре наши академици, наши политичари и наши јавни радници. И ником ништа. Још аванзују на патриотској ранг-листи. Свратите, рецимо, на сајт НСПМ и прочитајте тамошње коментаторе у односу на које проф. Јелена дође као Мајка Тереза. Јесу ли се икада праведници позабавили писанијама Георгијеве фаланге? Јок, море! Јесу ли икада деведесетдвојкини новинари направили репортажу о говору мржње и позивању на насиље на сајтовима таблоида, а богме и неких новина које се праве да нису таблоиди? Апсолутно, јок.

Али не треба ни да се баве. Томе се не може стати на пут. И не треба ни да се стаје. Рекох већ да су после увођења интернета српски клозети постали много пријатнија места. Интернет блогови и он-лине коментарисање заправо су корисна ствар, нека врста затвора за имбециле. Интернет је јако згодан изум, али – да парафразирам Вирилиоа – сваки изум подразумева и неизбежне катастрофе које га прате. Дакле, измислиш авион, одмах си измислио и авионске несреће. Измислиш интернет, ето ти одмах национално свесних коментатора, блогера, уопште оне врсте људи која воли да шири „велике идеје“.

Не пада ми на ум да браним анонимне мрзитеље и националне чистунце, нема сумње да

би они били то што јесу – дакле идиоти – све и да није правих криваца за такво стање – националних раденика и виђених политичара који деценијама из најнижих понуда распирују најниже страсти. На врата тих моћних драмосера никада, међутим, неће покуцати екипа ТВ Б92. Нити ће се на њих обрушити гнев локалних праведника. А зашто је то тако, цењени публикуме, да будем искрен: не знам.

(Данас)